

хичъ да нѣмашъ грижа. Ами стани и отиди при царя. Поискай му да устрои голѣмъ празникъ и да покани много люде на празника“. Отива Мирянъ, казва, и царьтъ му изпълня желанието.

На една голѣма стъгда, предъ много народъ, се устрои тържество. На тържеството дойде и Мирянъ, като водѣше подире животното. Музиката спрѣ, и Мирянъ го попита: „Кажми ти, защо се засмѣ когато срѣцнахме погребението на детето?“ За изненада на всички, чудовището отвори голѣмитѣ си уста и проговори: „Защото грѣшнитѣ се молятъ на дѣдо Господа да прости грѣховетѣ на безгрѣшното“. — А защо се засмѣ, когато влѣзохме въ палата?“ — „Защото царицата има шестъ слугини, ама това не сж слугини, а разбойници“. — „Хайде-де! — извика учуденъ царьтъ. Не вѣрвамъ! Това трѣбва да се докаже!“ Царицата пѣкъ се развика като луда: „Лъже, лъже това диво животно! Убийте го, махнете го отъ очитѣ ми!“ Но Мирянъ запита животното: „А защо се засмѣ, когато ти надѣнахъ примката на врата?“ — „Защото едно невинно шестнадесетъ годишно момиче можа да ме улови, когато всички други се страхуваха отъ мене“.

Царьтъ разбра, колко лоша е била царицата къмъ него и къмъ народа му. Той заповѣда да я отстранятъ отъ двореца и взе Мирянка вмѣсто нея за жена, като каза: „За да бжде добре една страна, трѣбва да бждатъ най-напредъ добри тия, които я управляватъ“. И заживѣ щастливо съ Мирянка. Тѣ може и сега още да живѣятъ, ако не сж вече умрѣли. Но добрината още живѣе, колкото и да се мжчатъ лоши люде да я умъртвятъ.

Снѣжко-Бѣлодрешко

ЕСЕНЬ

И ето — есенъ вечъ
листа златисти рони;
и вѣгъртъ далечъ,
далечъ, далечъ ги гони...

Ни славей, нито косъ
не чуй се въ клони китни;
ни чучулига, дроздъ
въ небето съ гласъ да литне.

Ни пѣсенъ, ни цвѣтя,
ни топли дни лжчисти,
ни хубави утра
съсъ росни капки чисти!

Навсѣкжде печаль
катъ тъменъ облакъ висне,
и въ мжка безъ предѣлъ
свѣтътъ е цѣлъ потиснатъ...

Александъръ Земни